

Full diocesà

28 de juliol del 2019

p4 i p5 —L'arquebisbe de Tarragona anima a participar en el Sínode Diocesà

p6 —Dades de la immensa labor que promou Mans Unides

«Manada»

L'ús periodístic, en les xarxes socials i en el llenguatge popular de la paraula castellana «manada», que podríem traduir per *bandada*, d'un temps ençà va més enllà de definir un estol d'animals depredadors. Analògicament també es refereix a un grup d'homes que tenen com a objectiu realitzar una violació col·lectiva. Una espantosa pràctica que ha causat alarma social i que darrerament ha tingut com a epicentre la ciutat de Manresa.

Sens dubte el cas de les bandades implica un dels més alts nivells de violència sexual que es poden realitzar, però que no ens han de fer oblidar que l'agressió a la dona sol tenir, molt més sovint, nivells molt més quotidians i petits, de paraula o obra. No els hauríem de tolerar mai. Ens diu el Papa: «La vergonyosa violència que de vegades s'exerceix sobre les dones, el maltractament familiar i diferents formes

d'esclavitud no constitueixen una mostra de força masculina sinó una covarda degradació» (*Amoris laetitia*, 54).

Mai no es podrà expressar amb paraules el que suposa una violació per a una dona: la ferida que es realitza a la seva dignitat, intimitat i integritat, i les conseqüències, en els àmbits psicològic i existencial, que es poden arrossegar tota la vida.

Les bandades no neixen del no-res, neixen d'una visió retorçada, que converteix en un objecte la dona i que n'anul·la la dignitat. Una visió que és alimentada per estereotips culturals, musicals, publicitaris i pornogràfics i que necessita, més enllà de la mobilització popular i de l'actuació rigorosa del sistema penal, un renovat esforç per humanitzar les relacions interpersonals, que sempre haurien d'estar basades en el respecte i la dignitat de tota persona.

«Molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen»

Diumenge XVII durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? Mai de la vida no podreu fer una cosa així! Fer morir el just amb el culpable? Que el just i el culpable siguin tractats igual? Mai de la vida! Vós que judiqueu tot el món, us podríeu desentendre de fer justícia?» El Senyor respongué: «Si trobava a la ciutat de Sodoma cinquanta justos, per amor d'ells perdonaré tota la població.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al Senyor, jo que sóc pols i cendra. Suposem que, per arribar als cinquanta justos en faltessin cinc. Per aquests cinc que falten, destruiríeu tota la ciutat?» Ell contestà: «No la destruiria si hi trobava quaranta-cinc justos.» Abraham li tornà a parlar: «Suposem que només n'hi hagués quaranta.» Li respongué: «No ho faria per consideració a aquests quaranta.» Abraham continuà: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo: Suposem que només n'hi hagués trenta.» Ell respongué: «No ho faria per consideració a aquests trenta.» Abraham insistí: «Encara goso parlar al meu Senyor. Suposem que només n'hi hagués vint.» Ell contestà: «No la destruiria per consideració a aquests vint.» Abraham insistí de nou: «Que el meu Senyor no s'enfadi si insisteixo per darrera vegada: Suposem que només n'hi hagués deu.» Ell respongué: «No la destruiria per consideració a aquests deu.»

(18,20-32)

Salm responsorial

Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.

(Salm 137)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també va ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres

éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les prescripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

(2,12-14)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyeu-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.» Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acabava d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li. Qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca li obren. Si un fill demana un peix al seu pare, qui de vosaltres li donaria una serp en lloc del peix? Obé, si li demana un ou, qui de vosaltres li donaria un escorpió? Penseu, doncs, que si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.»

(11,1-13)

«Truqueu, i Déu us obrirà»

Demandar, cercar i trucar

Jean Hakolimana, prev.

Els evangelis van recollir unes paraules de Jesús que devien quedar gravades en la memòria dels seus oients, no solament pel seu contingut, sinó sobretot pel seu vincle amb l'estil de vida del Mestre. Ell que no tenia on reposar el cap, va afrontar el repte de demanar una mica de menjar, buscar allotjament o trucar a una porta. Podem aprendre molt d'ell per a afrontar aquests temps de crisi i desconcert que vivim en l'Església. Ens ensenya la confiança, no com una actitud ingènua del qui es tranquil·litza esperant temps millors. Menys encara com una postura passiva i irresponsable, sinó com un no desconnectar de l'auxili que ve de Déu. En aquest camí, Jesús recomana tres passos: demanar, buscar i trucar.

Demanar implica una cura d'humilitat, l'autoconsciència d'allò que necessitem rebre d'un altre i que no podem aconseguir amb el nostre propi esforç. Encertar qui és aquest «altre» és fonamental. No n'hi ha prou amb deixar de banda l'orgull i l'autosuficiència. Cal orientar la confiança en el Pare. Seria deplorable afrontar el nostre present demanant al món una protecció que només ens pot venir del Pare. El segon pas és buscar. És molt més que demanar. És implicar-nos, fer passos per avançar. Caminar per la vall tenebrosa no és cap novetat per a l'Església. El cas estrany és no mobilitzar-nos per buscar junts camins nous a fi de sembrar l'Evangeli en la cultura actual. En tercer lloc, Jesús recomana trucar, encertant a quina porta creiem trobar bon acolliment. El més greu no són les contradiccions, conflictes i interrogants del món actual que hem d'afrontar. L'error seria pretendre fer-ho sense cridar Déu, ni que fos per dir-li: «Per què ens heu abandonat?»

La imatge

Jesús ha ensenyat un model de pregària al Pare. Aquesta pregària té uns continguts; i ha de ser sostinguda per una actitud semblant a la de l'home que va a buscar pans a casa del veí a mitjanit, i els obté.

L'orant ha de ser insistent i inoportú, no s'està còmode al sofà, sinó que cerca, truca, demana sense treva. Àdhuc demana l'Esperit, el do més preuat que recull tots els altres.

Jesús (1440). Jan Van Eyck

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

29 dilluns

—Santa Marta de Betània
Ex 32,15-24.30-34/Salm 105/
Jn 11,19-27 o bé Lc 10,38-42

30 dimarts

—Sant Pere Crisòleg
—Sant Abdó i Senén (Nin i Non)
Beat Francesc Xavier Ponsa i companys màrtirs
Ex 33,7-11; 34, 5b-9.28/Salm 102/
Mt 13,36-43

31 dimecres

—Sant Ignasi de Loiola
Ex 34,29-35/Salm 98/Mt 13,44-46

1 dijous

—Sant Alfons Maria de Ligorì
—Sant Fèlix Africà (Feliu)
Comença agost, mes consagrat al
Puríssim Cor de Maria
Ex 40,16-21.34-38/Salm 83/
Mt 13,47-53

2 divendres

La Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula
Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37/
Salm 80/Mt 13,54-58

3 dissabte

—Santa Lídia
Lv 25,1.8-17/Salm 66/Mt 14,1-12

4 diumenge XVIII de durant l'any / Cicle C

—Sant Joan Maria Vianney
—Sant Ruben
Coh 1,2; 2,21-13/Salm 89/Col 3,1-5.9-11/Lc 12,13-21

L'arquebisbe de Tarragona anima tot el bisbat a preparar-se per al Sínode

Redacció

L'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, Joan Planellas i Barnosell, fou el ponent principal de la primera jornada del curset d'estiu 2019 que estigué focalitzat en el Sínode Diocesà convocat al nostre bisbat. El Dr. Planellas, acompanyat pel bisbe de Vic, ja havia participat en altres edicions d'aquest curset, que enguany arribava a la seva 32a edició; però, lògicament, era la primera vegada que ho feia com a bisbe, ja que prengué possessió de la seu tarragonina a principis del mes passat.

La primera ponència versà sobre la sinodalitat en el marc d'una teologia de l'Església com a Poble de Déu. La segona, sobre el diàleg a l'interior de l'Església i l'exercici de la sinodalitat i la seva relació amb la consulta al Poble de Déu.

Fou aquesta segona ponència aquella en què l'arquebisbe de Tarragona va animar la diòcesi de Vic en el seu conjunt a implicar-se en el Sínode Diocesà, convocat pel senyor bisbe el passat setembre. I ho féu amb nombroses referències magisterials, com és habitual en els seus discursos: Concili Vaticà II, encíclica *Ecclesiam suam* del papa sant Pau VI, així com, del papa Francesc, l'exhortació *Evangelii gaudium* i el discurs amb motiu dels cinquanta anys del Sínode de bisbes.

El Dr. Planellas, en les seves paraules, va animar al diàleg eclesial i va demanar a tots els membres del Poble de Déu a «prendre la iniciativa, a no esperar que em preguntin, en aquest diàleg que ha de sorgir sempre de la caritat». Un diàleg que no ha de demanar respostes immediates i massa fàcils a les qüestions que es vagin plantejant en el camí sinodal.

Aquest diàleg «ha d'estar arrelat en l'experiència pastoral, en el marc d'una Església Poble de Déu. Per això s'ha de fo-

El més important
per al Sínode és la
conversió de cor

5 –actualitat diocesana

mentar l'escolta i participació en els organismes diocesans i parroquials», va completar l'arquebisbe de Tarragona.

Un dels aspectes més importants perquè el Sínode Diocesà sigui fructífer, per al Dr. Planellas és la seva «preparació espiritual, catequètica i informativa: anar fomentant el caliu». Per això el més important per al Sínode és una conversió de cor: «El Sínode Diocesà no s'imposa, sinó que es prepara quan hi ha el caliu del Poble de Déu; per això és necessari un treball espiritual, de sintonia, d'afecte i d'esperit de col·laboració. Tot això representa un treball lent, de fer un recorregut en comú.»

I a tal fi cal recórrer a la pregària, perquè «el Sínode sigui un autèntic esdeveniment de gràcia per a l'Església particular». I, en la pregària, l'Església diocesana ha de fer un procés de conversió personal i comunitària.

Analògicament a l'expressió de la convocatòria del Concili Provincial Tarraconense, per al Dr. Planellas, en la pregària ens hauríem de preguntar: «Esperit, què dius a l'Església de Vic?»

L'arquebisbe de Tarragona va subratllar que el Sínode té debat i llibertat d'opinió, però que té un discerniment últim que correspon al bisbe i que té, per tant, un caràcter consultiu. I per això cal que ens plantegem el valor que tenen els organismes consultius. Concretament el Dr. Planellas digué que es tracta de «una consulta seriosa, responsable i respectuosa amb els seus destinataris».

Basant-se en els documents convocatoris del Concili Provincial Tarraconense, l'arquebisbe va recordar que la deli-

beració sinodal s'ha de fer a l'interior de tot el Poble de Déu i, per tant, la participació d'aquest ha de ser part integral de la deliberació episcopal.

Entre els obstacles que poden posar dificultats al Sínode Diocesà en va identificar dos: la manca de formació dels laics i el clericalisme, és a dir, mantenir els laics al marge de la vida eclesial.

Per aquest motiu, va proposar cinc actituds espirituals necessàries per a emprendre el camí sinodal:

1. Escolta atenta per part de tots, amb la mentalitat que tot hom pugem aprendre de tothom.
2. Un esperit de comunió fraternal, que sigui un testimoni en la nostra societat.
3. Deixar espai a la tasca de l'Esperit Sant.
4. Respectar el principi de subsidiarietat en l'Església: respectar les instàncies inferiors, no ocupar-nos de tot.
5. Una sèrie d'actituds: claredat, afabilitat, confiança, prudència pedagògica...

La resta del curset va aprofundir en la mateixa temàtica: una tertulia entre diferents agents de pastoral, un enfocament històric i pastoral a càrrec de Mn. Josep Maria Riba, Mn. Joan Torra i Mn. Joan Mir, així com una sessió a càrrec de Víctor Küppers, coach i membre de la comissió preparatòria de Sínode.

Messi, guanyador de la Pilota Educativa de Scholas

Redacció

Lionel Messi, un dels millors jugadors de la història, rebrà un trofeu molt especial. No es tracta d'una pilota d'or sinó d'una pilota de draps feta a mà per nois de Chicomo (Moçambic). Un guardó que representa el futbol en estat pur.

La Copa Amèrica Educativa va culminar amb la votació dels nens i joves de les escoles de la xarxa mundial de Scholas Occurrentes. Aquestes integren més de 500.000 institucions i xarxes educatives de 191 països. Per a guanyar l'especial trofeu els candidats triats durant la Copa Amèrica havien d'haver estat exemplars en els valors de la proposta de la fundació FutVal: esforç, esperit solidari, honestat, identitat, resiliència, respecte i treball en equip.

El futbolista rebrà la Pilota Educativa, una pilota elaborada amb amor per nens pertanyents a la Missió de Muvamba (Moçambic).

La pilota que rebrà Messi va ser beneïda pel papa Francesc a Santa Marta, Ciutat del Vaticà, on va recordar que ell també, de nen, jugava amb una pilota de drap.

Scholas Occurrentes és una organització Internacional de dret pontifici present en 190 països i que a través de la seva xarxa integra més de 446.000 escoles i xarxes educatives.

La immensa labor de Mans Unides

Mans Unides ha publicat la Memòria Institucional del 2018, en la qual ret comptes del treball realitzat en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament i la sensibilització. I és que el 2018 va ser un any en què es van recaptar fins a 47.248.884 €. El 87,4% d'aquests fons van provenir de fonts privades, principalment de les aportacions dels 73.381 socis i col·laboradors de l'organització, així com de col·lectes realitzades en parròquies i entitats religioses.

L'ONG de desenvolupament de l'Església catòlica a Espanya va aprovar l'any passat 564 nous projectes per un valor de 35.903.339 €, segons la Memòria. Una xifra que, al costat dels iniciats en anys anteriors, va superar els 900 projectes en execució en 54 països d'Àfrica, Àsia i Amèrica.

En paraules de Clara Pardo, presidenta de Mans Unides, «aquestes línies d'intervenció tenen resultats molt significatius en la vida de les persones i famílies que acompanyem».

La Bíblia en més de 1.900 llengües

Al Caixa Fòrum de Madrid

«La Bíblia. Un viatge per les llengües del món» reuneix la col·lecció d'exemplars de l'Antic i del Nou Testament procedents de tot el món que el col·leccionista andorrà Pere Roquet ha anat reunint des de 1995. Aquell any Roquet va iniciar aquesta fascinant col·lecció en la seva visita al poblat de Lokori, a Kènia. Allà, el pare Franco Moretti, un missioner combonià, li va regalar un Nou Testament escrit en turkana, una llengua nilòtica oriental parlada per gairebé un milió de persones.

Va començar llavors aquesta tasca, que al llarg de pràcticament vint-i-cinc anys l'ha portat a reunir exemplars de la Bíblia en més de 1.900 llengües diferents (amb un total de 1.593 volums). Totes s'exposen ara a

CaixaFòrum Madrid, en una mostra, d'accés lliure, que destaca les històries que s'amaguen rere les llengües en les quals estan escrites.

L'exposició ha estat organitzada per «la Caixa», amb la col·laboració de l'arxiprestat d'Andorra, propietari des del 2017 de la col·lecció de bibles després de la cessió de Pere Roquet, i del Govern d'Andorra, que n'és el dipositari i gestor. El fons està exposat de manera permanent al santuari-basilica de la Mare de Déu de Meritxell d'Andorra.

«La Bíblia. Un viatge per les llengües del món» es pot visitar fins a l'1 de setembre al CaixaFòrum de la ciutat madrilenya.

La Pel·lícula

Hamada

Dirigida per Eloy Domínguez Serén

Suècia, 2018

Documental que ens acostava a un poble sahrauí, exiliat al Sàhara. De fet, la paraula *hamada* en àrab vol dir «desert» i per als habitants de la localitat també al·ludeix a la idea de buit. I s'explica el concepte des del punt de vista de tres joves que busquen el seu camí.

Enmig del no-res que és el Sàhara creixen les generacions a les quals el Marroc va negar el país des de 1975. El temps present passa matant les hores però des del punt de vista dels joves és diferent. Són un grup d'amics que viuen en un campament de refugiats en ple desert.

Segons el crític de cinema Mn. Peio Sánchez, el documental permet d'analitzar la problemàtica d'aquests refugiats aïllats en aquesta localitat: «Ells creuen que hi ha una sortida esperançadora i miraran d'arribar-hi amb tots els seus esforços.»

La parròquia, comunitat evangelitzadora (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sobre la base del convenciment que la parròquia és una comunitat eucarística, s'intueix l'exigència de santedat i d'evangelització en la vida i en la pastoral d'una parròquia. La crida a evangelitzar l'hem de sentir comunitàriament i personalment tots i cada un de nosaltres. Hem de ser missioners sempre. No hem d'oblidar que les comunitats cristianes hem de viure des de la humilitat la missió enmig d'una societat sovint tancada al Misteri. El sofriment en el cor dels nostres germans que no coneixen Crist ha de ser per a nosaltres una empenta que ens doni més forces per a evangelitzar. La caritat envers els nostres germans ens ha de fer imitadors de Crist, que, *en veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com ovelles sense pastor, se n'apiadà* (Mt 9,36). Les parròquies han de ser veritables «pols eucarístics», de trobada de les famílies per a viure la santedat i llançar-se a l'aventura missionera. No tinguem por d'oferir propostes sòlides al desig d'espiritualitat dels nostres contemporanis, que manta vegada s'aboquen a succedanis.

Recordem aquelles paraules del papa Francesc: «Somio una opció missionera capaç de transformar-ho tot, per

tal que els costums, els estils, els horaris, el llenguatge i tota estructura eclesial es converteixin en una via adequada per a l'evangelització del món actual més que per a l'autopreservació» (EG, 27). La raó de ser de l'Església és l'evangelització. Una parròquia, realitat de l'Església entre les cases dels homes i dones d'un territori, té com a missió l'anunci de l'Evangeli. Diu el Sant Pare: «La reforma de les estructures que exigeix la conversió pastoral només pot entendre's en aquest sentit: procurar que totes elles siguin més missioneres, que la pastoral ordinària en totes les instàncies sigui més expansiva i oberta, que col·loqui els agents pastorals en constant actitud de sortida i afavoreixi així la resposta positiva de tots aquells a qui Jesús convoca a la seva amistat» (ibídem).

Hem de sortir, doncs, a l'encontre dels germans, tant dels qui coneixen Crist però estan allunyats de la celebració i de la vida comunitària, com dels qui no coneixen Crist i són d'altres confessions religioses. I també dels qui no creuen en Déu o neguen la possibilitat de conèixer-lo. Hem de sortir a trobar-nos amb tots i portar-los la bona nova de la salvació de Crist, l'únic que pot portar als cors la pau i la joia.

